

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

Quòd fatuum sit de nobilitate generis superbire. Cap. XXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

nocendum, qua familiaris inimicus, ait Sapiēs: Non debet ergo aliquis superbire ppter sanitatē corporis, sed potius timere. In maiori enim periculo est homo, cū hōnis eius sanus sit. ¶ Tercio fatuus est qui de hac sanitate superbit, quū ipsa sanitas frequētius occasio sit infirmitatis animæ, sicut et ratio scripta est Eccles. 31. Infirmitas grauis sobriam reddit animam. Non est quare aliquis superbiat de sanitate pedis, si in capite infirmitatem habeat ad mortē: sic non est superbiendum de sanitate corporis, ex quo in anima infirmitas est ad mortem. Homo sanus corpore, infirmus mēte, similis est pomo exterius sano, intus putrido. ¶ De fortitudine etiam corporis fatuum est superbiendum scriptum sit Sapiētia 6. quod fortioribus fortior inuita cruciatio, & cum cōtinua lucta sit inter spiritum & corpus. Caro enim concupiscit aduersus spiritum, & spiritus aduersus carnem. Vnde quanto corpus fortius, tanto magis spiritui timendum est. Et ad literam hoc videmus frequenter, quod fortes corpore, infirmiores sunt mente. Minus enim resistere possunt iræ & luxuriæ & cæteris vitis. Fatuum etiam est superbi de corporis velocitate, cum corpus sit velut equus quidam, in quo hostes infernales vt frequenter ducunt spiritum ad mortem ipsius, & vt frequētius quanto iste equus velocior est, tanto facilius spiritus ab hostibus suis capitur. Præterea in velocitate ista etiam a canibus superamur. Vnde fatuum est qd homo hoc superbiat, in quo canibus inferiorē se videt. ¶ De pulchritudine etiam corporis est fatuum superbiere, quā corpus sit velut quoddam sepulchrum. August. Corpus peccatoris anima mortua est sepulchrum. Vnde cum peccator de pulchritudine corporis superbiat, simile est ac si mortuus de pietate sepulchro superbiat: simile est etiam ac si aliquis superbiat de pulchritudine sterquilini niue cooperto.

Quod fatuum sit de nobilitate generis superbiere. C A P. XXVIIII.

DE nobilitate etiā carnis fatuum est superbiere, quum illa nobilitas valde contēptibilis sit. Multæ autem causæ possunt assignari quare ista nobilitas sit contēnenda. ¶ Primo contēnenda est, quia vt frequētior nobilitas carnis meliōre nobilitate affert, scilicet mentis nobilitatem. Sapiēs: Non est quo sibi aliqde nobilitate corporis vel generis blādiarur, si ex meliori parte sit famulus. ¶ Secūdo contēnenda est, quia omnes sumus ex eadem parte & ex eadē matre: non legitur dominū fecisse vnum Adam argenteum, vnde essent nobiles, & vnum luteum ex quo essent ignobiles: sed vnicum, & illum de luto plasmavit, ex quo

omnes exiimus. Vnde si aliquis ex hoc solo nobilis est, quia ex nobili patre, aut nobili matre: aut omnes erimus nobiles, aut omnes ignobiles: quia aut parentes primi fuerunt nobiles, aut ignobiles. ¶ Si ipsi fuerunt nobiles, ergo & nos omnes nobiles sumus, & etiam æquè nobiles sumus, quum geniti ex æquè nobilibus æquè nobiles iudicentur. Si verò ignobiles fuerunt, ergo nos omnes ignobiles sumus, & æquè ignobiles, quum geniti sumus ex æquè ignobilibus. Malach. 2. Nunquid non pater vnus omnium nostrum? Nunquid nō Deus vnus creauit nos? quare ergo despicit fratrem suum vnusquisq; vestrum? ¶ Tertio contemnenda est nobilitas carnis, quia ipse Deus cōtempnit eam. Noluit enim ex nobilibus reges eligere in principio synagoga: imò primū regem de post asinas assumpsit, scilicet Saul. Secundum scilicet Dauid, de post fœtantes accepit. In tempore etiā gratiæ potius voluit ignobiles eligere, quàm nobiles. Vnde ad Cor. 1. ignobilia & contemptibilia mundi elegit Deus. ¶ Quarto verò cōtempnenda est nobilitas carnis, quia nō est illius qui de ea gloriatur, sed potius illorū à quibus ipse descendit. Vnde Seneca: Nemo in gloria nostram vixit, ne quod ante nos fuit nostrum est, animus nobilem facit. ¶ Quinto verò contemnenda est nobilitas carnis, quia materia quam à parentibus contrahit aliquis, ratione cuius nobilem se credit, vile quid est, & immundum, & erubescibile, & opere immundo & erubescibili procedit ab eis. ¶ Vnde quomodo ratione illius materiæ habebit quis nobilitatē, quum illa materia vilis fuerit. ¶ Quomodo audeat aliquis dicere se nobilem generatione, quū quilibet exemplo Iob possit dicere: Purredini dixi, Pater meus es, &c. Ideo merito nobilitas carnis cōtempnenda est, imò abominanda est. Vnde Luca 16. Quod altum est hominibus, abominatio est apud Deum. ¶ Sexto contemnenda est nobilitas carnis, imò potius non est reputanda, quum in veritate nobilitas non sit, sicut etiam ipsi philosophi reputauerunt. Seneca: Nemo altero nobilior, nisi cui rectius est ingenium, & bonis artibus aptius. Idem: Nihil aliud est nobilitas, quàm antiquatæ diuitiæ. Idem: Quid est eques, aut seruus, aut libertinus, nisi nomina ex ambitione vel iniuria nata? Item Plato ait: Neminē regem, nisi ex seruis oriundum esse: neminem seruum, nisi ex regibus. Omnia ista longa miscuit varietas, & sursum deorsum fortuna vertauit.

¶ Quod nullus sit nobilis ex eo quod ex nobilibus parentibus sit generatus, rationibus ostenditur.

DD

RATIONIBVS etiā ostēdi potest, q̄ aliquis nobilis non sit
 ex eo q̄ ex nobilibus parentibus genitus. Ex eadem enim rati-
 ce exeunt vile & nobile. ¶ Flos farinae & fufur ex eadem rati-
 ce exeunt: tamē fufur cibis vilis est quo porci pascuntur, flos
 autem farinae cibis nobilis est. Item ex eadem radice procedit
 spina & rosa. Rosa creatura nobilis est, quia nō cessat benefi-
 cere hominibus, qui sunt iuxta eam, suum gratum odore vni-
 que spargēdo. Spina verō, quoddam vile est, quia pūgit ea quae
 iuxta eam sunt. Sic ex eodem patre, & ex eadem matre possunt
 nasci duo. Vnus tamē erit nobilis, alius ignobilis. Vnus ad mo-
 dum rosa nō cessabit benefacere vicinis suis. Ille nobilis erit.
 Alius erit spina in ignem infernalem mittenda, qui nō cessabit
 pungere vicinos suos, hic erit ignobilis. Multis aliis exem-
 plo potest idem ostendi. Ex eadē arbore nata sunt duo poma, quo-
 rum vnum est sanum, aliud putridum, vel vermem habēs. Item
 ex eodem libero arbitrio procedūt bonū & malū. Itē si nobile
 esset quicquid à nobilibus procederet, omnes nobiles essent,
 quū omnes sumus à Deo, qui nobilissimus est. Malach. 2. No-
 quid nō Deus vnus creauit nos, &c. Itē si omne quod ex nobili
 procedit nobile esset, ergo pediculi & aliae superfluitates, quae
 ex nobilibus procedūt, nobilia essent. ¶ Septimo contēnenda est
 nobilitas carnis propter onus magnū quod ei est annexū. No-
 bilitas carnis quaedā possessio est, quae tanto casu onerata est,
 magni comitatus & archiepiscopatus nō sufficiūt ad soluen-
 dum censum illum, imō praeter hanc necesse est, sicut ipsi nobiles
 dicunt, q̄ ipsi impignorent regnū caelorum, & seiplos diabolo
 censu isto soluendo. Vnde multis nobilibus magis expedit
 ipsi essent leprosi, quā q̄ essent in statu in quo sunt, sicut
 qui etiam ex eis recognoscunt. ¶ Octauo contēnenda est
 nobilitas carnis, quia est rei cōtempnibilis, scilicet corporis, quae
 est quasi quidam saccus immunditiae plenus, sicut ea ostendit
 quae exeunt de sacco isto per foramina quinque sensuum. Origē-
 nes: Vilis nobilitas, quae in locis tā turpibus generatur. ¶ Non-
 contēnenda est nobilitas carnis, quia inferior videtur esse
 nobilitas ista quae est in hominibus, nobilitate illa quae in canibus
 exterius quibus agnoscitur, nobiles verō homines non habent
 certa signa necessario quibus ab aliis hominibus agnoscantur.
 ¶ Decimo, contēnenda est nobilitas ista, quia ridiculosa est.
 Ridiculum enim est vnū seruū aliis seruis nobiliore dicere,
 vnum rusticū nobiliorem aliis rusticis. Sicut filio cuiusdam

nitis
 bilio
 uis
 sticū
 con
 ro ex
 carn
 nes c
 nobi
 astrin
 phus
 gene
 anim
 piti
 Pulc
 nus f
 dicer
 tui. I
 rus i
 Gau
 vtiq
 aliq
 impu
 est, q̄
 anim

A
 tus: A
 qua D
 lius: I
 De il
 ille n
 re vit
 us es
 aliq
 nat, &
 ortus
 Dñs
 glori

turis burgen. derisorie dictū est à quodam, q̄ ipse esset de no-
 bilioribus rusticis suæ ciuitatis. Sic cum corpus naturaliter ser-
 uus sit (datū est enim spiritui ad seruiendum) & naturaliter ru-
 sticū sit, quū tot rusticitates ab eo quotidie exeant, ridiculū est
 corpus vnū nobilius dicere altero, vel vnū nobiliorem alte-
 ro ex parte corporis. Vnum tamen bonum habet nobilitas quæ
 carnis dicitur esse, q̄ quasi frænum est quoddam quod homi-
 nes debet cohibere ne male agant. Hiero. Nihil aliud video in
 nobilitate appetendum, nisi quod nobiles quadam necessitate
 astringuntur, ne ab antiquorum probitate degenerent. Philoso-
 phus: Nobilitatis tantum ad hoc meminertis, vt cum claritate
 generis, morū sanctitate contendas, & cum nobilitate corporis
 animi nobilitate proficias. Item: Laudatur in quibusdam, q̄ ge-
 niti sint nobiles, in aliis q̄ nobilitatem virtute sunt assecuti.
 Pulchrū est respōdisse nobilitati, pulchrum etiā humilius ge-
 nus factis illustrasse. Itē quidā vituperabat aliū de genere suo,
 dicens: Tu es caput tui generis. Cui ille: Et tu es cauda generis
 tui. Item quidam sapiens, quum quidam ex patritio genere na-
 tus inferior factus ignobilitatem generis illi obiiceret, inquit:
 Gaudeo q̄ ego ex me surrexi, tu ex te cecidisti: generis nostri
 vtrique sumus decus & dedecus. Et alius Philosophus similiter
 alij obiurganti respondit: Mihi obiicis profecisse: crimen meū
 imputas gloriæ, dum tuum imputas ignauitæ. ¶ Et notandum
 est, q̄ vera nobilitas amini est. vnde illud: Nobilitas sola est,
 animum quæ moribus ornat.

De animi nobilitate duplici

CAP. XXIX.

A Nimi verò nobilitas duplex est. Quædā naturalis, de qua
 Sene. Quis est generosus ad virtutē? benè à natura cōposi-
 tus: Alia nobilitas est gratuita, quādo aliquis gratiā Dei habet
 qua Dei filius est, q̄ custodit eū, vt nulli turpitudini seruiat. Tul-
 lius: Liber æstimādus est, q̄ nulli turpitudini seruit. Itē Sapiens,
 De illa nobilitate gloriæris, q̄ filios Dei, & cohæredes facit. Tūc
 ille nobilitatē suā integrā seruare se putet, si dedignetur serui-
 re vitis, & ab illis superari. A quo enim qs superatur, ei⁹ & ser-
 uus est. Ber. An nō seruus, cui dñatur iniquitas? Quantūcunque
 aliqs ex nobilibus ortus sit, tamē ignobilis est, si Deū contem-
 nar, & noluerit ei seruire. Et ecōtrario quantūcunque ignobilis
 ortus sit, nobilis tamē est, si Deo seruiat. Vnde i Regum 2. dicit
 Dñs ad Heli: Absit hoc à me, sed quicūque honorificauerit me,
 glorificabo eum: qui autem contemnunt me, erunt ignobiles.

¶ *Quod sex sunt signa vera nobilitatis.*

DD 2